

ДЕТСКА РАДОСТЪ

— Ей, ставай! Царьтъ те вика!

— Я ме оставете на мира! — кресналь имъ ковачьтъ. —

Не виждате ли, че си почивамъ!

— Какъ можешъ да спишъ, когато царьтъ те вика!

— Е, щомъ толкова му трѣбвамъ, кажете му да ми изпрати царската колесница. Тогава ще дойда.

Върнали се слугитѣ. Разказали всичко на царя.

— Тѣй ли? — разсърдилъ се царьтъ. — Колесницата иска! Я го вижъ ти! Скоро вземете едно магаре, натоварете ковача и ми го доведете!

Взели слугитѣ едно магаре, покачили отгоре му ковача и го повели. Вървѣло магарето, спѣвало се въ камънитѣ и се клатушкало.

— Брей, че това ли е царскиятъ конь! — рекъль ковачьтъ. — Ходи като пиянь.

— Какъвъ ти конь! — отговорили слугитѣ. — Не виждашъ ли, че е магаре!

— Магаре ли? Я вижъ! Азъ пкъкъ мислѣхъ, че е конь!

Стигнали палата. Завели слугитѣ ковача предъ царя.

— Ти ли си прочутиятъ ковачъ?

— Азъ, царю честити.

— Слушай тогава! Искамъ

да ми подковешъ всичкитѣ коне, но тѣй, че като летятъ, пламъци да изхвърчатъ подъ краката имъ! Можешъ ли?

— Мога, царю честити. Ама не днесъ, а утре.

— Защо утре?

— Днесъ си почивамъ, царю честити.

— Тѣй ли! Ти не искашъ да зачиташъ царската воля! Скоро при конетѣ! Още сега ще свършишъ всичко, иначе мисли си!

Завели слугитѣ ковача въ царскитѣ обори. Наклали му огънь, дали му чукъ и всичко, каквото му трѣбвало, и го оставили самъ. Подиръ нѣколко време царьтъ отишелъ да види, какъ върви работата. Влѣзълъ при ковача. Гледа, всички коне си стоятъ на мѣстата, а ковачьтъ лежи и се припича до огъня.

— Защо не работишъ? — попиталь царьтъ.

— Конетѣ не стоятъ мирно, — отговорилъ ковачьтъ.

Царьтъ заповѣдалъ да вържатъ конетѣ за да стоятъ мирно и си излѣзълъ. Подиръ нѣколко време пакъ се върналь. Гледа, всичко си стои както по-рано.

— Ти пакъ ли лежишъ? — извикаль той. — Защо не работишъ?

— Конетѣ не искатъ да си